

Kiáradás három égitesten

A tömegvonzás sosem egyoldalú, mégis oly könnyű feloldódni a külső dominancia vigaszában. Magához vonja a vizeket a jéghold, kilépnek medrükből új gyarmataikra, hogy végül mégiscsak a hold táncát járják. Perzsel a nap; a holdat körülíró fénypásmát átszűri magán, s izzik a tajték. Az átvilágításban kettős lelepleződés: a tisztánlátásnak álcázott soha meg nem ismerhetőség, és a zajlásban képzelt pillanatnyi együttállások illúziója. A fény mozgása, előbb itt, utóbb ott, a fényforrásnak kiszolgáltatott. Kiárad a fény, magával hozza egész útját, kiárad a víz, szétteríti mélységét. Összehúzódik a test, összehúzódik, és vár.

A fény folyamatos, a víz pillanat. Habbá bomlik a hullám, permetté a hab. Megránt az égitest, leválik a be nem ágyazódó élet. Elhal a sodrás, fellélegzik a test. Az újhold. Ami nem olvadt ki belőle, az sajátjává dermed. A nap kihűl, elvágott köldökszinór, a száguldó fény magára eszmél a csillagtalan térben.

Echolakáció

Egymás szavait visszhangozzuk, így válunk magunk is visszaverődéssé. Nem tudjuk, hol vagyunk, az önelvesztés folyamatos beállásából miért születhet új tájékozódás. Felvesszük, amire szükségünk van, kibocsátjuk, amire nincs. Nyomainkban másfajta káosz rak fészket, de nem empatizál. Felsír a ködkürt, hangjára elold a teherhajóhad. Magas árrésű rakománya rögzített a hullámmásban, lassú feleződés felé utazik a hosszú életű anyag. Szeli a víztükröt az orr, a szilárd acél indifferenciája hasítja két cseppfolyós partra a megtartó óceánt. Testvéreink a vízben nem kerülhetik el a tébolyt, radarunkon mozgó objektumok, radarjaikon programhibák vagyunk. Visszavárt hírnökeik feloldódnak az olajsűrű kakofóniában. Egymás szavait visszhangozzuk, de nem vagyunk egymás viszonyítási pontjai. Fülüketítő magunkra maradtság. Zaj a logikában.